

tet for lagring av radioaktivt avfall var siktemålet, og ikke den mest praktisk/økonomisk gjennomførbare, hvorfor har ikke konsekvensutredningsgruppen (KU) gjort følgende tankeeksperiment:

Dersom uhellet først skulle inntreffe, ville de være fornuftig av KU å finne en lokalitet hvor grunnvannsforholdene er så «ugunstige» at et eventuelt forurenset sigevann sannsynligvis ville ha en oppholdstid på minst 400 år før eksponering kan skje? Jeg tror det ville være mere morsomt, tross alt, for «den mest utsatte» personen. Det er kanskje ikke så usannsynlig at et uhell kan skje

HVOR GOD VANNFORSYNING KAN FORBRUKERNE FORLANGE?

Levering/salg av vann er et problem som er ganske omfattende. Forbrukerrådene møter problemene i forskjellige former daglig.

Mange klager over pris — at avgifter/betaling av vann ikke er rettferdig — og da menes at det bør betales etter bruk. Men de fleste klager er nok at vannet er for dårlig. Det igjen varierer fra at en blir syk — og ned til farget vann som gjør det mindre hyggelig å drikke, og at det er uegnet til vask av hvite klær m.m.

En ikke liten del mener at prisen er for høy. Det ligger vel i det at avgiftene vokser både i mengde og antall — og at folk som har dårlig økonomi har problemer med å møte den stadig økende appetitt som det kommunale apparat legger fram.

Det som må være utgangspunktet her — er at vann regnes som en vare — og kommer inn under kjøpslovens bestemmelser.

med et slikt deponi, dersom en tenker på at et uhell skulle inntreffe i en bygning idag som var konstruert i 1593. En periode på 400 år utgjør tross alt $1,26 \cdot 10^{10}$ sekunder. Banks skriver at hydrogeologer reagerer umotivert mot Himdalen fordi lokaliteten ligger i tilknytning til en stor svakhetszone. Jeg tror heller hydrogeologer og andre heller reagerer mot det manglende helhetssyn som ligger til grunn for utredningen, til tross for begrepet «deponeringsfilosofi».

Ketil Haarstad

Forsker

JORDFORSK

Når en tar for seg kjøpslovens bestemmelser, må en ta utgangspunkt i det vanlige krav til «vanlig god vare». Det vil nok være i strid med den alminnelige rettsoppfatning dersom kommunen i tilfelle av et langvarig sammenbrudd på forsyningsnettet, krevde full avgift, på tross av at intet vann blir levert.

På samme måte som brukerne måtte kunne kreve seg helt eller delvis fritatt for vannavgift, dersom det leverte vann er direkte helsefarlig, giftig eller totalt ubrukelig til ordinære husholdningsformål.

Kommunene har selv forutsatt gyldigheten av et lignende resonnement i sine forskrifter — der det står at restriksjoner i vannforbruket eller kortere avbrudd, ikke gir grunnlag for reduksjon av avgiftene.

Det kan også vises til stengningshjemmelen, som åpenbart er basert på prinsippet om ytelse mot ytelse.

Det ville være urimelig dersom gjensidighetsbetraktningen bare skulle slå ut i favør av det offentlige, og ikke i ek-

stremer tilfeller kunne påberopes av brukerne.

I det store og hele må drøftelsen av publikums berettigede kvalitetskrav til vannet, ta som utgangspunkt ikke bare i det leverte vann, men også den forsyningsmessige situasjon i kommunen, hvorvidt det er truffet forsvarlige og begrunnede vedtak om disse forhold, om det er gjort rimelige anstrengelser med de tilgjengelige budsjettressurser for å fremskaffe brukbart vann m.m.

Prisen på vannet — avgiftens størrelse — må etter vår oppfatning tillegges beskjedent vekt fordi vannforsyningen er og må være basert på selvkostprinsippet, og hvor det ikke er tale om fortjeneste i noen form, jfr. Ot.prp. nr. 58 (1972—73) s. 8.

Når det skal avgjøres hvor langt betalingsplikten går ved sviktende vannleveranse, må det tas hensyn til at det her gjelder en ytelse basert på selvkost, der kvalitet og nivå til enhver tid, beror på hvilket inntektsgrunnlag det kommunale vannverk råder over. Dette innebærer at man ikke ukritisk kan anvende synsmåter om mangels-

ansvar o.l. På den annen side må det finnes en nedre grense for hva publikum skal måtte avfinne seg med uten at dette får konsekvenser for avgiften.

Stopper vannet opp over lengre tid, er det rimelig at abonnenten fritas for å betale avgift.

Et annet synspunkt må være at det ikke kan opereres med vesentlige forskjeller innen kommunen vedrørende det vann abonnentene skal betale for.

Vi har sett at det opereres med nødvendighet av trykkøkningsanlegg for å produsere vann med rimelig trykk, må bekostes av abonnenten selv.

Vi anser det tvilsomt om en slik klausul kan godtas etter dagens synsmåter, vedrørende forbrukervern og rimeligheten av kontraktsklausuler, jfr. avtalelovens § 36.

I utgangspunktet har vi godt vann i Norge. — Feilen vi gjør, er snarere at vi stoler på at dette utgangspunktet er godt nok i seg selv.

Ludvik Raanes
Forbrukerrådet i Sør-Trøndelag